

RADA EUROPEJSKA

Bruksela, 5 lutego 2010 r. (08.02)
(OR. en)

EUCO 6/1/09
REV 1

CO EUR 6
CONCL 4

PISMO PRZEWODNIE

Od: Sekretariat Generalny Rady

Do: Delegacje

Dotyczy: **RADA EUROPEJSKA**
10–11 GRUDNIA 2009 r.

KONKLUZJE

Delegacje otrzymują w załączeniu zmienioną wersję konkluzji Rady Europejskiej (10–11 grudnia 2009 r.).

Nowy traktat lizboński pozwoli Unii w pełni skoncentrować się na stojących przed nią wyzwaniach. W najbliższych miesiącach kontynuowane będą prace nad pełnym wprowadzeniem traktatu w życie, w szczególności w odniesieniu do ustanowienia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i przyjęcia ustawodawstwa dotyczącego inicjatywy obywatelskiej. Odnotowując, że sytuacja gospodarcza zaczyna wykazywać oznaki stabilizacji, Rada Europejska podkreśliła, jak ważne jest opracowywanie wiarygodnych i skoordynowanych strategii wychodzenia z szeroko zakrojonych polityk stymulacyjnych, gdy tylko ożywienie gospodarcze nabierze trwałego charakteru. W ciągu ostatnich miesięcy UE poczyniła spore postępy, jeśli chodzi o wzmacnianie unijnych ram regulacyjnych, w szczególności dzięki wypracowanemu przez Radę porozumieniu w sprawie całkowicie nowej struktury nadzoru finansowego w Europie. Mając na uwadze fakt, że UE stoi w obliczu istotnych wyzwań strukturalnych, trzeba ocenić rezultaty strategii lizbońskiej i opracować nową strategię, która również będzie stanowić odpowiedź na nowe wyzwania. Rada Europejska przyjęła program sztokholmski, nowy wieloletni program na lata 2010–2014, który umożliwi dalszy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Rada Europejska przeprowadziła dyskusję na temat tego, w jaki sposób UE i jej państwa członkowskie mogłyby się optymalnie przyczynić do pomyślnego rezultatu kopenhaskiej konferencji w sprawie zmiany klimatu. Potwierdzając stanowisko uzgodnione na swoim październikowym posiedzeniu, Rada Europejska zadeklarowała, że UE i jej państwa członkowskie są gotowe wnieść wkład w postaci szybko uruchamianego finansowania w wysokości 2,4 mld EUR rocznie w latach 2010–2012. Rada Europejska przyjęła oświadczenia w sprawie Iranu i Afganistanu.

o

o o

Przed posiedzeniem Rady Europejskiej miało miejsce wystąpienie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Jerzego Buzka, po którym odbyła się dyskusja.

o
o o

I. Zagadnienia instytucjonalne

1. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie traktatu lizbońskiego w dniu 1 grudnia. Traktat zapewnia Unii stabilne i trwałe ramy instytucjonalne; pozwoli również Unii w pełni skoncentrować się na przyszłych wyzwaniach.
2. Intensywne prace przygotowawcze prowadzone w trakcie szwedzkiej prezydencji, zgodnie ze sprawozdaniem prezydencji (dok. EUCO 5/09), umożliwiły wejście Traktatu w życie bez zakłóceń. W dniu 1 grudnia Herman Van Rompuy objął stanowisko Przewodniczącego Rady Europejskiej, a Catherine Ashton – Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.
3. Rada Europejska, na podstawie sprawozdania prezydencji przyjętego przez Radę Europejską w dniu 29 października 2009 r., zwraca się do Wysokiego Przedstawiciela o przedstawienie w nieodległej przyszłości propozycji dotyczącej organizacji i funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w celu jej przyjęcia wraz ze stosownymi aktami prawnymi przed końcem kwietnia 2010 roku. Państwa członkowskie będą w dalszym ciągu wносиły wkład w powyższej dziedzinie.

4. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie przez Komisję konsultacji społecznych w sprawie inicjatywy obywatelskiej. Wzywa Komisję, by jak najszybciej przedstawiła stosowny wniosek ustawodawczy w celu jego przyjęcia w pierwszej połowie 2010 roku.
5. W nawiązaniu do konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2008 i czerwca 2009 roku rząd Hiszpanii przedłożył propozycję zmiany w traktatach w odniesieniu do środków przejściowych dotyczących składu Parlamentu Europejskiego. Rada Europejska postanowiła skonsultować się z Parlamentem Europejskim i Komisją, tak aby w nieodległej przyszłości dokonać analizy tej propozycji.

II. Sytuacja gospodarcza, finansowa i w zakresie zatrudnienia

6. Kryzys gospodarczy i finansowy postawił przed światową gospodarką poważne wyzwania i spowodował najpoważniejsze pogorszenie koniunktury gospodarczej od lat trzydziestych XX wieku. Aby zwalczyć kryzys, UE i jej państwa członkowskie wdrożyły różnorodne środki nadzwyczajne, w tym Europejski plan naprawy gospodarczej z grudnia 2008 roku. Środki wsparcia mają kluczowe znaczenie w przywracaniu zaufania do rynków finansowych i zapewnianiu ich właściwego funkcjonowania, a także w łagodzeniu wpływu kryzysu na wzrost i zatrudnienie.
7. Sytuacja gospodarcza zaczyna wykazywać oznaki stabilizacji, a zaufanie wzrasta. Prognozy sugerują słabe ożywienie w 2010 roku, po którym w roku 2011 nastąpi powrót do szybszego wzrostu. Sytuacja nadal jest jednak niepewna i delikatna, w 2010 roku spodziewane jest też dalsze pogorszenie warunków społecznych i w zakresie zatrudnienia. Polityki wspierające gospodarkę powinny w związku z tym być nadal realizowane i nie należy ich wycofywać, zanim ożywienie nabierze trwałego charakteru. Aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom i zwiększyć zaufanie, Rada Europejska potwierdza, jak ważne jest opracowywanie wiarygodnych i skoordynowanych strategii wychodzenia z szeroko zakrojonych polityk stymulacyjnych oraz przekazywanie informacji na ich temat.

Strategie wyjścia

8. Rada Europejska podkreśla fakt, że fiskalna strategia wyjścia zostanie zrealizowana w ramach paktu stabilności i wzrostu, który pozostaje zasadniczym elementem unijnych ram budżetowych. Zalecenia dla krajów objętych procedurą nadmiernego deficytu, w szczególności zalecenia przyjęte przez Radę 2 grudnia, stanowią istotne narzędzie przywracania zdrowych finansów publicznych. W tym kontekście Rada Europejska przywołuje swoje konkluzje z 20 października w sprawie fiskalnej strategii wyjścia i przypomina, że strategia ta będzie obejmować konsolidację daleko przekraczającą poziom referencyjny 0,5% PKB rocznie w połączeniu z reformami strukturalnymi leżącymi u podstaw długookresowej stabilności finansów publicznych. Konsolidacja fiskalna powinna się rozpocząć najpóźniej w 2011 roku, a w niektórych państwach członkowskich, w których pozwoli na to sytuacja gospodarcza, nawet wcześniej, pod warunkiem że prognozy Komisji nadal będą wskazywać na to, że ożywienie gospodarcze umacnia się i nabiera trwałego charakteru.
9. Konieczne są szerzej zakrojone strategie wyjścia, które uwzględniają również z potrzeby stopniowego ograniczania finansowych systemów wsparcia. Dalsze prace muszą uwzględniać zasady wycofywania wsparcia dla sektora finansowego, określone przez Radę 2 grudnia 2009 r. Podstawowe znaczenie ma opracowanie skoordynowanego podejścia, które uwzględniałoby stabilność finansową i sytuację poszczególnych państw członkowskich oraz zapewniało odpowiednie zachęty dla instytucji finansowych w celu wyeliminowania zależności od publicznego wsparcia finansowego.
10. Rada Europejska podkreśliła, że wycofywanie publicznych środków wsparcia powinno być należycie koordynowane przez państwa członkowskie, aby uniknąć negatywnych efektów zewnętrznych; że przy wybieraniu terminu wychodzenia z systemów wsparcia należy uwzględnić wiele elementów zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 2 grudnia 2009 r.; oraz że – w zależności od sytuacji poszczególnych państw członkowskich – w pierwszej kolejności powinny być wycofywane gwarancje rządowe.
11. Rada Europejska zachęca Radę do kontynuowania prac nad fiskalnymi strategiami wyjścia oraz strategiami wyjścia dotyczącymi sektora finansowego, a także do złożenia sprawozdania do czerwca 2010 roku.

Rynki finansowe, w tym nadzór

12. Kryzys finansowy uwydatnił słabości obecnych ram regulacyjnych i rozwiązań w zakresie nadzoru odnoszących się do instytucji finansowych. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje szybkie i zdecydowane działania podjęte przez Radę, która uzgodniła całkowicie nową strukturę nadzoru finansowego w Europie. Struktura ta zostanie ustanowiona, by przywrócić zaufanie konsumentów i inwestorów do rynków finansowych, zapewnić w przyszłości lepszą ochronę przed „bankami” finansowymi i kryzysami gospodarczymi oraz by zwiększyć stabilność i dostosować nadzór do realiów integracji rynkowej.
13. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje ogólne podejście wypracowane przez Radę w sprawie całego pakietu nowych ram nadzoru w Unii Europejskiej. Nowa Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego zapewni Unii Europejskiej system służący monitorowaniu różnych rodzajów ryzyka makroostrożnościowego; będzie również wydawać ostrzeżenia przed ryzykiem i zalecenia w sprawie działań zaradczych w sytuacjach, gdy ryzyka te są poważne. Trzy nowe organy nadzoru dla banków, rynków ubezpieczeń i papierów wartościowych opracują wspólne standardy techniczne, będą pełnić istotną rolę koordynującą w kolegiach organów nadzorczych, będą w stanie sprawnie działać w przypadku nadzwyczajnych sytuacji w sektorze finansowym i zapewnią spójne stosowanie unijnego prawa, m.in. za pośrednictwem wiążącej mediacji. Rada Europejska oczekuje negocjacji z Parlamentem Europejskim w celu szybkiego przyjęcia tego pakietu, tak by nowy system mógł uzyskać gotowość operacyjną w 2010 roku.

14. Przyjęcie przez Radę podejścia ogólnego dotyczącego zmian w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych jest kolejnym krokiem w kierunku wzmocnienia regulacji finansowych w świetle kryzysu finansowego. Zaostrza ono wymogi kapitałowe dla niektórych czynności bankowych i wprowadza jasne i wiążące zasady dotyczące wynagrodzeń, spójne z zasadami zatwierdzonymi przez przywódców grupy państw G20. Polityki wynagrodzeń w sektorze finansowym muszą propagować należyte i skuteczne zarządzanie ryzykiem; powinny się również przyczyniać do zapobiegania kryzysom gospodarczym w przyszłości. Rada Europejska liczy teraz na Parlament Europejski w kwestii wypracowania ostatecznego porozumienia. Rada Europejska zwraca się do sektora finansowego o bezzwłoczne wdrożenie racjonalnych praktyk w zakresie wynagrodzeń i w tym kontekście zachęca państwa członkowskie do szybkiego przeanalizowania dostępnych wariantów krótkoterminowych. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje też fakt, że Komisja zamierza uważnie monitorować wdrażanie racjonalnych zasad w tej dziedzinie. Rada Europejska apeluje również o dalsze postępy w zakresie przeciwdziałania procykliczności w sektorze bankowym i wzywa Komisję, by w 2010 roku przedstawiła kolejne wnioski, z uwzględnieniem aktualnych prac prowadzonych w ramach komitetu bazylejskiego.
15. Rada Europejska podkreśla, jak ważne jest odnowienie umowy gospodarczej i społecznej między instytucjami finansowymi a społeczeństwem, któremu służą, a także zadbanie o to, by społeczeństwo odnosiło korzyści w okresach dobrej koniunktury i było chronione przed ryzykiem. Rada Europejska zachęca MFW do przeanalizowania w swoim przeglądzie różnych możliwości, w tym opłat ubezpieczeniowych, funduszy naprawczych, awaryjnych rozwiązań kapitałowych i systemu globalnych opłat od transakcji finansowych.
- Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z października 2009 roku wzywa Radę i Komisję do określenia kluczowych zasad, z którymi nowe globalne rozwiązania powinny być zgodne.
16. Rada Europejska podkreśla również, że trzeba przyspieszyć prace nad projektem dyrektywy w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, która powinna także uwzględniać kwestię odpowiednich polityk w zakresie wynagrodzeń. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza przedstawić w 2010 roku wnioski ustawodawcze mające zwiększyć stabilność i przejrzystość rynków instrumentów pochodnych.

Nowa strategia UE 2020

17. UE stoi w obliczu istotnych wyzwań strukturalnych. To dlatego dziesięć lat temu zainicjowano strategię lizbońską. Okazała się ona użyteczna w zakresie ustanawiania ram służących zwiększaniu konkurencyjności Europy i wspieraniu reform strukturalnych. Nadszedł czas, by ocenić rezultaty strategii lizbońskiej i, przede wszystkim, spojrzeć w przyszłość. Zważywszy na gospodarcze i społeczne skutki kryzysu oraz wyzwania związane ze starzeniem się społeczeństw, rosnącymi nierównościami i zmianą klimatu, nowe podejście jest potrzebne bardziej niż kiedykolwiek. Aby jeszcze bardziej zwiększyć konkurencyjność i unijny potencjał trwałego wzrostu, należy zmienić kierunek polityk, tak by ich celem były reformy długoterminowe w ramach ambitnej i ulepszonej nowej strategii.
18. W oparciu o już przeprowadzone prace czas przed wiosennym posiedzeniem Rady Europejskiej należy wykorzystać w celu określenia elementów takiej strategii dla UE 2020 i rozważenia sposobów zapewnienia stabilnych finansów publicznych, z jednoczesnym zachowaniem inwestycji i dobrobytu społecznego, stworzenia skutecznych rynków pracy sprzyjających integracji społecznej, dalszego wzmacniania rynku wewnętrznego i pełnego wykorzystania wzajemnych korzyści płynących z handlu zewnętrznego i otwartości rynków. Inne istotne zagadnienia, które wymagają przeanalizowania, dotyczą korzyści, jakie przynosi bardziej ekologiczna gospodarka, poprawy otoczenia biznesowego, w szczególności dla MŚP i bazy przemysłowej, oraz rozszerzenia bazy wiedzy w naszych gospodarkach, m.in. w zakresie badań naukowych i innowacji. W tym kontekście należy dołożyć wszelkich starań, by zapewnić spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną oraz równouprawnienie płci.
19. Rada Europejska apeluje przy tym o nową refleksję nad metodologią, którą należy zastosować; niezbędna jest bardziej wydajna i przejrzysta struktura zarządzania ukierunkowana na osiąganie wymiernych wyników. W tym kontekście kapitalne znaczenie mają monitorowanie i ocena podjętych działań. Dalsza refleksja jest również konieczna w odniesieniu do sposobów poprawy koordynacji polityk gospodarczych i w odniesieniu do optymalnego sposobu wykorzystywania zaleceń dla poszczególnych krajów w celu wzmocnienia powiązań między środkami stosowanymi na szczeblu krajowym i unijnym, a także zwiększenia odpowiedzialności poszczególnych krajów przez aktywniejszy udział partnerów społecznych oraz władz regionalnych i lokalnych.

20. Rada Europejska przyjmuje do wiadomości konsultacje, które Komisja zainicjowała w sprawie przyszłej strategii, i oczekuje, że jak najszybciej w 2010 roku zostaną przeprowadzone dyskusje nad ambitnym wnioskiem, tak aby można go było dogłębnie omówić na forum Rady Europejskiej, w tym na jej wiosennym posiedzeniu w 2010 roku.

Strategia na rzecz zrównoważonego rozwoju

21. Zrównoważony rozwój pozostaje – na mocy traktatu lizbońskiego – jednym z najważniejszych celów Unii Europejskiej. Jak zaakcentowano w sprawozdaniu prezydencji dotyczącym przeglądu strategii Unii Europejskiej na rzecz zrównoważonego rozwoju za rok 2009 (dok. 16818/09), strategia ta będzie w dalszym ciągu określać długoterminową wizję i tworzyć szerokie ramy polityczne dla wszystkich unijnych polityk i strategii.
22. Kilka tendencji zaburzających zrównoważony rozwój wymaga pilnych działań. Konieczne są znaczne dodatkowe działania służące ograniczeniu zmiany klimatu i przystosowaniu się do niej, zmniejszeniu wysokiego zużycia energii w sektorze transportu, a także zahamowaniu aktualnej utraty bioróżnorodności i zasobów naturalnych. W przyszłości trzeba się będzie w większym stopniu skupić na przejściu na bezpieczną i zrównoważoną niskoemisyjną oraz niskonakładową gospodarkę. W przyszłych przeglądach należy precyzyjniej określać, które działania mają charakter priorytetowy. Należy usprawnić zarządzanie, w tym mechanizmy realizacji, monitorowania i działań następczych, np. poprzez wyraźniejsze powiązania z przyszłą strategią UE 2020 i innymi strategiami przekrojowymi.
23. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza stworzyć forum najbardziej oddalonych regionów europejskich, otwarte dla wszystkich państw członkowskich i regionów najbardziej oddalonych, zgodnie z komunikatem przedstawionym w dniu 17 października 2008 r. Inauguracyjne posiedzenie forum odbędzie się w Brukseli w dniach 27 i 28 maja 2010 r., a kolejne posiedzenia będą organizowane co dwa lata.

24. Rada Europejska przypomina o celu, który zakłada przeprowadzenie kompleksowego przeglądu budżetu obejmującego wszystkie aspekty wydatków i zasobów UE. Rada Europejska wzywa Komisję do przedłożenia stosownego sprawozdania, tak aby w 2010 roku można było przedstawić wytyczne dotyczące priorytetów. Rada Europejska oczekuje, że najpóźniej do lipca 2011 roku Komisja przedstawi wniosek dotyczący następnych wieloletnich ram finansowych.

III. Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli

25. Rada Europejska potwierdza, że jest zdecydowana w dalszym ciągu rozwijać obszar wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla dobra i ochrony obywateli UE i osób mieszkających w tym obszarze. Pięć lat po przyjęciu programu haskiego nadszedł czas, by Unia dokonała przeglądu swojej polityki, tak by skutecznie stawiać czoła nowym wyzwaniom, z pełnym wykorzystaniem możliwości, jakie stwarza traktat lizboński. W tym celu Rada Europejska przyjęła program sztokholmski, nowy wieloletni program na lata 2010–2014.
26. Rada Europejska jest zdania, że w najbliższych latach w centrum uwagi powinny się znaleźć interesy i potrzeby obywateli oraz innych osób, za które UE jest odpowiedzialna. Wyzwaniem będzie zapewnianie poszanowania podstawowych praw i wolności oraz integralności, a jednocześnie zagwarantowanie bezpieczeństwa w Europie. Istotne znaczenie ma to, by środki egzekwowania prawa i gwarancje przestrzegania praw indywidualnych, zasad praworządności i ochrony międzynarodowej były ze sobą spójne i wzajemnie się wzmacniały. Program sztokholmski koncentruje się na poniższych priorytetach.

27. ***Propagowanie postawy obywatelskiej i praw podstawowych:*** Obywatelstwo europejskie musi stać się namacalnym faktem. Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości musi być przede wszystkim jednolitym obszarem, w którym chronione są podstawowe prawa. Trzeba w dalszym ciągu rozszerzać strefę Schengen. Poszanowanie człowieka i jego godności, a także innych praw określonych w karcie praw podstawowych i europejskiej konwencji praw człowieka należą do fundamentalnych wartości. Konieczne jest na przykład umożliwienie korzystania z tych swobód oraz zachowanie sfery prywatności obywateli niezależnie od granic między państwami, przede wszystkim przez ochronę danych osobowych. Należy uwzględnić specyficzne potrzeby osób należących do słabszych grup społecznych, a obywatele Europy i inne osoby muszą mieć możliwość pełnego korzystania w Unii Europejskiej z przysługujących im praw, a w stosownych przypadkach nawet poza terytorium Unii.
28. ***Europa prawa i sprawiedliwości:*** Konieczne jest dalsze budowanie europejskiej przestrzeni sprawiedliwości, aby położyć kres obecnemu rozdrobnieniu. Należy przede wszystkim uruchomić mechanizmy ułatwiające dostęp do wymiaru sprawiedliwości, tak aby obywatele mogli dochodzić swoich praw w całej Unii. Należy także poprawić współpracę między funkcjonariuszami wymiaru sprawiedliwości oraz ich szkolenie, a także zmobilizować środki w celu zniesienia przeszkód w uznawaniu decyzji prawnych w innych państwach członkowskich.
29. ***Europa, która chroni:*** Należy opracować strategię bezpieczeństwa wewnętrznego w celu dalszej poprawy bezpieczeństwa na terenie Unii, a tym samym ochrony życia i bezpieczeństwa obywateli europejskich, oraz zwalczania przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i innych zagrożeń. Aby Europa była bezpieczniejsza, strategia powinna mieć na celu zacieśnienie współpracy w dziedzinie egzekwowania prawa, zarządzania granicami, ochrony ludności, zarządzania katastrofami, a także współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych. Ponadto Unia Europejska powinna opierać swoje działania na solidarności między państwami członkowskimi i w pełni wykorzystywać art. 222 TFUE.
30. ***Dostęp do Europy w zglobalizowanym świecie:*** Osobom, co do których uznano, że mają uzasadnione powody, by się dostać na terytorium UE, należy umożliwić łatwiejszy dostęp do Europy. Jednocześnie Unia i jej państwa członkowskie muszą zagwarantować bezpieczeństwo swoim obywatelom. Realizacji tych celów powinny służyć polityka dotycząca zintegrowanego zarządzania granicami i polityka wizowa.

31. ***Europa odpowiedzialności, solidarności i partnerstwa w dziedzinie migracji i azylu:***
Opracowanie perspektywicznej i kompleksowej europejskiej polityki migracyjnej, u której podstaw leży solidarność i odpowiedzialność, pozostaje jednym z kluczowych celów polityki Unii Europejskiej. Należy przystąpić do skutecznej realizacji wszystkich stosownych instrumentów prawnych i w pełni wykorzystać potencjał właściwych agencji i urzędów działających w tej dziedzinie. Odpowiednio zarządzana migracja może przynieść korzyści wszystkim zainteresowanym stronom. Europejski pakt o imigracji i azylu stanowi wyraźną podstawę dalszych działań w tej dziedzinie. Europa będzie potrzebowała elastycznej polityki, która odpowiednio uwzględni priorytety i potrzeby państw członkowskich i umożliwi migrantom pełne wykorzystanie ich potencjału. Cel zakładający utworzenie wspólnego systemu azylowego w 2012 roku pozostaje aktualny, a osoby potrzebujące ochrony muszą mieć zapewniony dostęp do bezpiecznych i skutecznych z prawnego punktu widzenia procedur azylowych. Ponadto aby systemy imigracyjne i azylowe w UE pozostały wiarygodne i trwałe, trzeba jednocześnie przeciwdziałać nielegalnej migracji, kontrolować ją i zwalczać, w sytuacji gdy – zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z października 2009 roku – UE staje przed rosnącą presją związaną z nielegalnymi przepływami migracyjnymi, odczuwaną w szczególności przez państwa członkowskie położone przy zewnętrznych granicach UE, w tym przy jej granicach południowych.
32. ***Rola Europy w zglobalizowanym świecie – wymiar zewnętrzny:*** Znaczenie zewnętrznego wymiaru polityki UE w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości uwydatnia potrzebę większego zintegrowania polityk w tym obszarze z ogólnymi politykami Unii Europejskiej. Wymiar zewnętrzny ma podstawowe znaczenie, jeśli chodzi o stawienie czoła kluczowym wyzwaniom, przed którymi stoimy, i zwiększenie obywatelom UE możliwości współpracy i prowadzenia interesów z krajami na całym świecie. Wymiar zewnętrzny polityki w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości ma podstawowe znaczenie dla pomyślniej realizacji celów przedmiotowego programu; w szczególności powinien on być w tym programie uwzględniony i całkowicie spójny ze wszystkimi innymi aspektami polityki zagranicznej UE.
33. Rada Europejska wzywa Komisję, by przedstawiła plan działania służący realizacji programu sztokholmskiego, który powinien zostać przyjęty nie później niż w czerwcu 2010 roku, oraz by przedłożyła przegląd śródkresowy do czerwca 2012 roku.

IV. Konferencja kopenhaska w sprawie zmiany klimatu

34. Konferencja kopenhaska to dla społeczności międzynarodowej historyczna okazja, by podjąć wspólne działania będące odpowiedzią na wyzwanie, jakim jest zmiana klimatu. Rada Europejska przywołuje stanowisko negocjacyjne, które przyjęła w dniu 30 października 2009 r. Wszystkie strony muszą całkowicie poświęcić się osiągnięciu w Kopenhadze globalnego, kompleksowego, ambitnego i politycznie wiążącego porozumienia, obejmującego wszystkie elementy składowe planu działania z Bali i opartego na podstawowych elementach protokołu z Kioto. Jednym z zasadniczych warunków porozumienia kopenhaskiego jest to, by wykorzystano w nim powszechnie przyjęte, przejrzyste, międzynarodowe standardy mierzenia, raportowania i weryfikacji, co zapewni przejrzystość i spójność zobowiązań, działań i wsparcia. W tym kontekście Unia Europejska będzie wspierać działania służące usprawnieniu międzynarodowego zarządzania w dziedzinie środowiska. Porozumienie powinno doprowadzić do sfinalizowania, najlepiej w terminie sześciu miesięcy od zakończenia konferencji kopenhaskiej, prawnie wiążącego instrumentu na okres rozpoczynający się 1 stycznia 2013 r.
35. W tym kontekście Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania dotyczące redukcji emisji, podjęte ostatnio przez kilka krajów. Naszym wspólnym celem musi być utrzymanie uzasadnionego naukowo limitu globalnego ocieplenia poniżej poziomu 2°C. Niektóre strony nie przedstawiły jeszcze propozycji odpowiadających temu celowi. Rada Europejska wzywa kraje rozwinięte, by niezwłocznie to uczyniły, a kraje rozwijające się, w szczególności te bardziej zaawansowane, by zobowiązały się do podjęcia odpowiednich działań łagodzących.
36. Unia Europejska jest liderem w przeciwdziałaniu zmianie klimatu. W ramach globalnego i kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 UE ponawia swoją warunkową ofertę, zakładającą redukcję emisji do 2020 roku o 30% w porównaniu z poziomami z roku 1990, o ile inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji emisji, a kraje rozwijające się wniosą wkład na miarę swojego zakresu odpowiedzialności i możliwości.

37. Porozumienie kopenhaskie powinno zawierać postanowienia o natychmiastowych działaniach, które należałoby podejmować od 2010 roku. Rada Europejska przyznaje, że wymaga to zwiększenia wsparcia finansowego. Szybko uruchamiane międzynarodowe wsparcie publiczne powinno oznaczać określone i oddzielne wsparcie na działania przystosowawcze, łagodzące, w tym leśnictwo, oraz budowanie zdolności; w szczególności na rzecz krajów znajdujących się w niekorzystnym położeniu i krajów najslabiej rozwiniętych. UE wzywa kraje rozwinięte, by ogłosiły, jakie wkłady wniosą w takie wsparcie, zgodnie z październikowymi konkluzjami Rady Europejskiej. UE jest przekonana, że zostanie osiągnięta ogólna kwota wynosząca 7 mld EUR rocznie. UE i jej państwa członkowskie są gotowe wnieść wkład w postaci szybko uruchamianego finansowania w wysokości 2,4 mld EUR rocznie w latach 2010–2012.
38. Ponadto Rada Europejska uznaje, że konieczne jest znaczne zwiększenie publicznych i prywatnych przepływów finansowych do 2020 roku, i przywołuje swoje konkluzje z października 2009 roku. W tym kontekście Rada Europejska potwierdza, że jest zdecydowana wnieść przypadający jej sprawiedliwy udział w międzynarodowe wsparcie publiczne.

V. Rozszerzenie

39. Rada Europejska zatwierdza konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r. pt. „Rozszerzenie / proces stabilizacji i stowarzyszenia”.

VI. Stosunki zewnętrzne

Rozwój

40. Rada Europejska uznaje, że najbiedniejsi nadal odczuwają skutki kryzysu gospodarczego, i potwierdza swoje zobowiązania w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej; powróci do tej kwestii w czerwcu 2010 roku na posiedzeniu poprzedzającym szczyt ONZ.

Partnerstwo Wschodnie i Unia dla Śródziemnomorza

41. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rozpoczęto realizację Partnerstwa Wschodniego, które zostało zainicjowane na szczycie w Pradze w dniu 7 maja 2009 r., i z satysfakcją odnotowuje wszystkie niedawno podjęte kroki i inicjatywy służące wzmocnieniu i pogłębieniu relacji między UE a jej partnerami. Rada Europejska podkreśla zobowiązanie Unii Europejskiej na rzecz dalszej realizacji Partnerstwa Wschodniego i promowania politycznych i społeczno-gospodarczych reform w krajach partnerskich, co ułatwi ich zbliżenie z Unią.
42. Rada Europejska akcentuje znaczenie, jakie ma pogłębione partnerstwo między UE a krajami partnerskimi z regionu Morza Śródziemnego, i z zadowoleniem przyjmuje proces wzmacniania relacji i zwiększone wysiłki na rzecz dalszego zacieśniania współpracy i intensyfikowania dialogu, a także ustanowienie struktur Unii dla Śródziemnomorza.

Iran

43. Rada Europejska przyjmuje załączone oświadczenie w sprawie Iranu.

Afganistan

44. Rada Europejska przyjmuje załączone oświadczenie w sprawie Afganistanu.

OŚWIADCZENIE W SPRAWIE IRANU

Rada Europejska podkreśla, że od 2004 roku Unia Europejska dąży do wypracowania dyplomatycznego rozwiązania kwestii irańskiego programu jądrowego. Rada Europejska wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że Iran do tej pory nie podjął żadnych kroków, by odbudować wiarę społeczności międzynarodowej w wyłącznie pokojowy charakter realizowanego przez ten kraj programu jądrowego. Niepokój Unii Europejskiej pogłębił dodatkowo fakt skonstruowania przez Iran w pobliżu miejscowości Kom tajnego ośrodka wzbogacania uranu wbrew zobowiązaniom podjętym przez ten kraj oraz deklaracja o tym, że Iran zamierza tworzyć kolejne obiekty tego rodzaju.

Rada Europejska ponownie wzywa Iran, by całkowicie i bezzwłocznie wypełnił swoje zobowiązania wynikające z właściwych rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA), a zwłaszcza by spełnił wymogi określone w rezolucji Rady Gubernatorów MAEA z 27 listopada 2009 r.

Rada Europejska wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Iran nie uzgodnił z MAEA programu dostaw paliwa jądrowego do teherańskiego reaktora badawczego, co przyczyniłoby się do budowy zaufania, a jednocześnie pozwoliło zaspokoić zapotrzebowanie Iranu na radioizotopy medyczne.

Rada Europejska z poważnym zaniepokojeniem odnotowuje fakt, że Iran nie skorzystał z wielokrotnie ponawianych propozycji Chin, Francji, Niemiec, Rosji, Stanów Zjednoczonych, Zjednoczonego Królestwa oraz Wysokiego Przedstawiciela UE Javiera Solany, w sprawie podjęcia dalszych dyskusji na temat irańskiego programu jądrowego i innych kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Nadal pragnie jednak dążyć do wypracowania dyplomatycznego rozwiązania kwestii irańskiego programu jądrowego. Propozycja negocjacji jest wciąż aktualna.

Unia Europejska będzie nadal monitorować wszystkie aspekty irańskiego programu jądrowego i zadecyduje wkrótce o dalszych działaniach w kontekście podejścia dwutorowego. W związku z powyższym Unia Europejska jest wciąż gotowa podjąć rozmowy z Iranem, tak aby znaleźć rozwiązanie tej kwestii w drodze negocjacji, gdyby Iran podjął konkretne decyzje w tym kierunku. Fakt, że Iran uporczywie nie wywiązuje się ze swoich międzynarodowych zobowiązań oraz nie przejawia widocznego zainteresowania kontynuowaniem negocjacji, wymaga jednak jednoznacznej reakcji polegającej w szczególności na zastosowaniu właściwych środków. Zgodnie z podejściem dwutorowym Unia Europejska udzieliłaby poparcia działaniom Rady Bezpieczeństwa ONZ, jeżeli Iran będzie w dalszym ciągu odmawiał współpracy ze społecznością międzynarodową w zakresie swojego programu jądrowego. Unia Europejska wyraża gotowość do podjęcia niezbędnych kroków, by wspierać działania Rady Bezpieczeństwa ONZ. Rada Europejska zwraca się do ministrów spraw zagranicznych UE, by podczas najbliższego posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych rozważyli, jakie kolejne kroki można by podjąć w tym względzie.

Rada Europejska ponownie stwierdza, że jest głęboko zaniepokojona powtarzającymi się wciąż przypadkami naruszania praw człowieka w Iranie. Unia Europejska będzie nadal podnosić te kwestie w rozmowach z rządem Iranu; będzie także przypominać Iranowi o jego międzynarodowych zobowiązaniach, wynikających m.in. z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych. Rada Europejska potwierdza także swoje rosnące zaniepokojenie sytuacją pracowników misji państw członkowskich Unii Europejskiej oraz przebywających w Iranie obywateli europejskich, którzy niedawno stanęli przed sądem, i ponawia apel o ich szybkie i bezwarunkowe uwolnienie. Wszelkie działania skierowane przeciwko jednemu z państw członkowskich UE uważa się za działania skierowane przeciwko całej Unii.

OŚWIADCZENIE W SPRAWIE AFGANISTANU

Rada Europejska potwierdza zdecydowane zaangażowanie UE na rzecz promowania stabilności i rozwoju w Afganistanie i Pakistanie.

W tym kontekście Rada Europejska podkreśla, że UE jest gotowa udzielać poparcia prezydentowi Hamidowi Karzaiovi w spełnieniu przyjętych przez niego zobowiązań, zgodnie z pięcioma kluczowymi obszarami, które przedstawił w swoim przemówieniu inauguracyjnym: w zakresie bezpieczeństwa, sposobu sprawowania rządów, zwalczania korupcji, rozwoju gospodarczego, w tym rolnictwa, pokoju i pojednania, jak również w zakresie współpracy regionalnej. Osiągnięcie tego celu wymaga ścisłej i strategicznej koordynacji działań międzynarodowych pod kierownictwem misji wspierającej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Afganistanie (UNAMA).

Rada Europejska przypomina, że UE zapoczątkowała kluczowe działania mające na celu osiągnięcie bardziej spójnego, wspólnie wypracowanego podejścia do działań UE w Afganistanie i Pakistanie oraz jego wzmocnienie w ramach unijnego planu działania dla tego regionu.

Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje ogłoszony niedawno przez prezydenta Obamę zamiar zwiększenia zaangażowania Stanów Zjednoczonych w Afganistanie i Pakistanie. Zapowiedź ta zbiegła się w czasie ze zwiększeniem zainteresowania i zaangażowania całej społeczności międzynarodowej. Unia Europejska jest gotowa do ścisłej współpracy z Afganistanem, Stanami Zjednoczonymi, partnerami regionalnymi i innymi partnerami w społeczności międzynarodowej przy podejmowaniu wyzwań pojawiających się w Afganistanie.

Rada Europejska podkreśla, że należy nadal stosować kompleksowe podejście do wyzwań związanych z sytuacją w Afganistanie, wykorzystując kombinację instrumentów politycznych, cywilnych i rozwojowych oraz wojskowych. Koncentrować się trzeba na umożliwieniu rządowi Afganistanu – na poziomie krajowym i regionalnym – przyjęcia pełnej odpowiedzialności za bezpieczeństwo, stabilizację oraz społeczny i gospodarczy rozwój kraju, jak również osiągnięcia wymiernych wyników. W związku z powyższym Rada Europejska kładzie szczególny nacisk na potrzebę tworzenia zdolności w Afganistanie. Oprócz istotnych wkładów w bezpieczeństwo, które państwa członkowskie UE wnoszą za pośrednictwem Międzynarodowych Sił Wsparcia Bezpieczeństwa (ISAF), Unia Europejska i jej państwa członkowskie już teraz przeznaczają prawie 1 miliard EUR rocznie na różne działania cywilne, polityczne i na rzecz rozwoju prowadzone w Afganistanie. Rada Europejska ponawia zobowiązanie UE do wspierania afgańskiej policji i sektora wymiaru sprawiedliwości, między innymi w ramach misji policyjnej UE w Afganistanie.

W dniu 28 stycznia 2010 r. w Londynie odbędzie się międzynarodowa konferencja. Rada Europejska oczekuje w związku z tym od rządu afgańskiego podjęcia jasnych zobowiązań w dziedzinie sprawowania rządów, w szczególności na szczeblu regionalnym, działań antykorupcyjnych, zwalczania narkotyków, reintegracji i rozwoju społeczno-gospodarczego oraz tworzenia ścisłych związków z sąsiadami Afganistanu i w regionie. W zamian oczekujemy odnowionego wsparcia politycznego ze strony społeczności międzynarodowej dla bezpieczeństwa, właściwego sprawowania rządów i rozwoju gospodarczego, w tym przez wzmocnienie międzynarodowej struktury koordynacji. Konferencja ta będzie zatem krokiem w kierunku przekazania odpowiedzialności władzom Afganistanu.

DOKUMENTY PRZEDŁOŻONE RADZIE EUROPEJSKIEJ

- Sprawozdanie z postępu prac przygotowane przez prezydencję dla Rady Europejskiej – Wprowadzanie w życie traktatu z Lizbony (EUCO 5/09)
 - Przegląd za rok 2009 strategii UE na rzecz zrównoważonego rozwoju – Sprawozdanie prezydencji (16818/09)
 - Deklaracja ministrów: dziesięć lat EPBiO – wyzwania i szanse (15649/09 + COR1 + COR2)
 - Konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r. pt. „Rozszerzenie / Proces stabilizacji i stowarzyszenia” (17169/1/09 REV1)
 - Konkluzje Rady przyjęte przez Radę w dniu 2 grudnia w sprawie strategii wyjścia (17066/09)
 - Pismo przewodniczącego Rady ds. Gospodarczych i Finansowych w sprawie postępu w zakresie nadzoru finansowego (17398/09)
 - Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa w służbie obywateli (17024/09)
 - Konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 16 listopada 2009 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej (15175/1/09 REV1)
-